

Vándorok

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, volt egyszer egy buzogány.

Egyszer gondolt egyet, és elindult világot látni. Ment, mendegélt, útközben találkozott egy elejtett karpereccel. Karperec így szólt:

- Hová mégy, te buzogány?

- Megyek világot látni! Ha akarsz, jöhetsz velem.

- Szívesen veled tartanék!

Ahogy vándorolnak, találkoznak egy citerával.

- Te mit keresel itt a porban? – kérdezik.

- Hát azért ülök itt a porban, mert tönkrementem, és kihajítottak! Nem lehetett engem megjavítani!

- Akarsz velünk jönni?

- Nem bánom, egyéb dolgom úgy sincsen!

Poroszkálnak tovább az útjukon, egy tűzoltóságba botlanak.

- Gyere te is velünk!

- De ti hová mentek?

- Világot látni megyünk!

- Akkor én is jövök!

Barangolnak tovább immár négyesben, útjuk közben rájuk sötétedett. A barátok észrevettek egy házat. Gondoltak egyet, és betértek.

A házban mindenki megtalálta a maga helyét. A buzogány az asztalon, a karperec egy ládikában, a tűzoltóság a fogason, a citera pedig a szoba közepén pihent meg.

Jön haza a ház tulajdonosa, a vadász. Belép az ajtón, ráteszi a kabátját az akasztóra. Erre a tűzoltóság leesik, a citera elkezd szörnyen nyekeregni. A vadász ijedtében leüti a ládikát, amiben a karperec aludt. A buzogány félelmében nagyot ugrik, és óriásit csap a vadász fejére.

Az úgy elfutott, hogy még most is fut, ha meg nem állt! A vándorok letelepedtek, és békességben töltötték hátralévő életüket.